

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3214/2024
20.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., чији је заједнички пуномоћник Лазар Ђендић, адвокат из ..., против туженог Универзитетски клинички центар Србије, са седиштем у Београду, кога заступа Државно правобранилаштво Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 952/24 од 06.03.2024. године, у седници одржаној 20.11.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 952/24 од 06.03.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 952/24 од 06.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1797/21 од 24.10.2023. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе из поднеска тужилаца од 27.08.2021.године. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу АА на име разлике између минималне зараде и исплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду за период од марта 2018. године до децембра 2018. године, исплати појединачно наведене месечне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, све ближе наведено и опредељено овим ставом изреке. Ставовима трећим и четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца АА да се тужени обавезе да му на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора у периоду од марта 2018. године до фебруара 2021. године, исплати појединачно наведене месечне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, све ближе наведено и опредељено овим ставовима изреке. Ставовима петим, шестим и седмим изреке, одбијен је као неоснован, тужбени захтев да се тужени обавезе да тужили ББ на име разлике између минималне зараде и исплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду за период од марта 2018. године до децембра 2018. године, и на име неисплаћене накнаде за исхрану у току раду и на име неисплаћене накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора, у периоду од марта 2018. године до

фeбруара 2021. године, исплати појединачно наведене месечне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, све ближе наведено овим ставовима изреке. Ставом осмим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље ВВ и обавезан тужени да јој на име разлике између минималне зараде и исплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду за период од марта 2018. године до децембра 2018. године, исплати појединачно наведене месечне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, све ближе наведено и опредељено овим ставом изреке. Ставовима деветим и десетим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље ВВ да се обавезе тужени да јој на име неисплаћене накнаде за исхрану у току раду и на име неисплаћене накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора, у периоду од марта 2018. године до фебруара 2021. године, исплати појединачно наведене месечне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, све ближе наведено овим ставовима изреке. Ставом једанаестим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље ГГ и обавезан тужени да јој на име разлике између минималне зараде и исплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду за период од марта 2018. године до децембра 2018. године, исплати појединачно наведене месечне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, све ближе наведено и опредељено овим ставом изреке. Ставовима дванаестим и тринаестим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље ГГ да се обавезе тужени да јој на име неисплаћене накнаде за исхрану у току раду и на име неисплаћене накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора, у периоду од марта 2018. године до фебруара 2021. године, исплати појединачно наведене месечне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, све ближе наведено овим ставовима изреке. Ставом четрнаестим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље ДД и обавезан тужени да јој на име разлике између минималне зараде и исплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду за период од марта 2018. године до децембра 2018. године, исплати појединачно наведене месечне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, све ближе наведено и опредељено овим ставом изреке. Ставовима петнаестим и шеснаестим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље ДД да се обавезе тужени да јој на име неисплаћене накнаде за исхрану у току раду и на име неисплаћене накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора, у периоду од марта 2018. године до фебруара 2021. године, исплати појединачно наведене месечне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, све ближе наведено овим ставовима изреке. Ставом седамнаестим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима АА, ББ, ВВ и ГГ, накнади трошкове парничног поступка од 266.000,00 динара, са законском затезном каматом, почев од дана извршности пресуде до исплате. Ставом осамнаестим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиље ДД за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 952/24 од 06.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужилаца и туженог и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, другом, трећем, четвртном, шестом, седмом, осмом, деветом, десетом, једанаестом, дванаестом, тринаестом, четрнаестом, петнаестом, шеснаестом, седамнаестом и осамнаестом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију, предлажући да се ревизија туженог одбаци као недозвољена.

Законом о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“ бр. 72/11... 18/20 и 10/23 - други закон) су прописани услови под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку, онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП. Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или потребе новог тумачења права. Тужени ревизијом оспорава другостепено решење којим је одлучено о трошковима поступка. Имајући у виду наведено, Врховни суд није прихватио предлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер против решења којим се одлучује о захтеву странке за накнаду трошкова поступка применом процесних одредби ЗПП-а не може да се изјави посебна ревизија.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП је прописано да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Према одредби става 2. овог члана ревизија против решења из става 1. Овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП, узима се само вредност главног захтева, док се према ставу 2. истог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни дуг.

Према томе, под главним захтевом у смислу наведеног члана подразумева се захтев странке због кога се поступак води, док се споредним тражењем сматрају захтеви странке који се истичу поводом или са главним захтевом, односно потраживања акцесорне природе у односу на главни захтев. Споредна тражења се узимају у обзир само када се траже као главно потраживање и тада се према том потраживању одређује вредност предмета спора.

У конкретном случају ревизија је изјављена против решења о трошковима поступка, дакле против решења којим је одлучено о споредном тражењу које не чини главни захтев. Такође, применом члана 420. став 1. ЗПП, ревизија се може изјавити против решења другостепеног суда којим се поступак правноснажно окончава. У

конкретном случају ревизија је изјављена против решења којим се поступак правноснажно не окончава јер се о захтеву за накнаду трошкова одлучује у пресуди или решењу којим се окончава поступак на основу члана 163. став 4. ЗПП-а. Имајући у виду наведено ревизија туженог против ове одлуке није дозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**